

Ihmeipäivät

Syliin!

Iltapäivällä Saara tuli koulusta kotiin.

”Mooi!”, Saara hihkaisi jo ovelta.

”Miten päivä meni?”, äiti kysyi Konsta sylissään.

”Millainen uusi opettaja oli?”

Saara kertoi Viivin kanssa auttamastaan pupusta, uudesta opesta ja tämän narisevista kengistä, sekä rehtorin sanoista. Melkein-myöhästymisestä ja palohälytyksestä hän ei kertonut.

”Läksyjä ei vielä tullut, mutta nämä kirjat pitäisi päällystää”, Saara sanoi ja kaivoi repustaan äidinkielen ja matematiikan kirjat.

”Huomiseksi”, Saara katsoi äitiä merkitsevästi.

”Huomiseksi?!”, äiti puuskahti. ”Hyvä on, minä teen sen sitten saman tien”, hän totesi alistuvasti. Äiti laski Konstan sylistään lattialle ja meni hakemaan kontaktimuovia ja sakset.

Konsta konttasi mutustamaan matonkulmaa.

Äiti asetti tarvikkeet pöydälle ja otti käsiinsä ensimmäisen kirjan. Hän mittasi oikean määrän muovia ja leikkasi. Äiti otti taustapaperin irti ja oli juuri asettamassa kirjaa muoville, kun hänen hihansa tarttui siihen. Kirja lipsahti hänen kädestään ja tömähti kontaktimuoville - vinoon.

Äiti huokasi. Hän vihasi päällystämistä. Hän yritti pelastaa tilanteen leikkaamalla muovinpalasta ylimääräisiä kulmia pois ja lisäämällä paloja sinne, mihin alkuperäinen pala ei enää yltänyt.

Kun äiti oli valmis, hän katsoi lopputulosta. Vähän paidannukkaa, muutama näkkärinmuru ja kuplia. Hän otti nuppineulan, puhkoi kuplat ja kaivoi leivänmurut ulos. Nukka oli pakko jättää.

Konsta halusi jo takaisin syliin. Hän kiipesi äidin lahjetta myöten pystyyn ja kurkotti huojuen kätensä ylös. Äiti ei kiinnittänyt Konstaan mitään huomiota.

”Äh!”, Konsta älähti. Hän nyki äidin lahjetta.
”Ei nyt, Konsta. Äidillä on hommia”, äiti mumisi. ”Nyt täytyy vähän odottaa.”

Konstaa ei huvittanut odottaa. Hän halusi syliin NYT! Konsta piti toisella kädellä äidin lahkeesta tukevasti kiinni ja läiskytti toisella äidin reittä niin kovaa kuin pystyi, ölisten samalla vaativasti. Konstalla ei ollut vielä sanoja, mutta hän osasi kyllä kertoa mielipiteensä.

Äiti silitti huolimattomasti Konstan päätä rauhoittaakseen tätä, mutta se vain ärsytti Konstaa lisää. Hän tömähti lattialle ja lähti konntaamaan kirjahyllyä kohti. Hän näyttäisi äidille.

Hyllyn luo päästyään, Konsta alkoi tyhjentää sitä. Tavara toisensa jälkeen kolisi mielenosoituksellisesti lattialle.

”Konsta, pidäppä vähän pienempää ääntä”, äiti huikkasi keittiöstä. ”Kauhea melu”.

”Pienempää ääntä!?” Konsta mietti loukkaantuneena. Hän otti muovisen kahvikupin käteensä ja alkoi hakata voimalla hyllyn reunaa. Paukutus huumasi hänen omia korviaankin.

Äiti nosti päänsä.

”Nyt, Konsta. Ihan oikeasti”, äiti sanoi painokkaasti. Konsta jähmettyi, käsi yhä ojossa uuteen lyöntiin, ja katsoi äitiä.

Äidin silmät olivat vetäytyneet kapeammiksi ja sieraimet laajentuneet ärtymyksestä. Konsta tiesi, mitä ilme tarkoitti, eikä hän halunnut joutua leikkikehään. Hän väläytti äidille nopean hymyn, laski kupin käsistään ja lähti konttaamaan eteiseen.

Eteisessä Konsta näki Saaran repun. Se retkotti auki ja Konsta näki, miten sieltä tursusi erilaisia papereita.

Varmaan jotain tärkeää...

Konsta sulki hymyillen silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella.

Kuola alkoi valua Konstan suupielistä. Venyvät norot luikertelivat alahuulen yli ja edelleen paidalle. Konsta nappasi Saaran repun ja antoi kirkkaan, sitkeän liman pulputa suun täydeltä suoraan sisään.

Repun pohja oli pian kokonaan kuolan peitossa. Ihan alimmaisena lojunut, pieni ruutuvihko näytti jo surkealta. Se oli liuennut muodottomaksi kasaksi epämääräistä muhjuja.

Kuolan yhä ryöpytessä reppuun, Konsta alkoi nostella papereita suuhunsa. Hän rypisti ne kuolaisiin nyrkkeihinsä yksitellen, hieroi niitä märästä kiiltävään naamaansa ja mutusteli niiden kulmia. Hänellä oli niin hauskaa, että oli jo ihan unohtanut äidin.

”KONSTA!”, äiti huusi, keskeyttäen Konstan puuhastelun. ”MITÄ sinä TEET?!”, äidin ääni kuulosti jotenkin hassun kimeältä.

Äiti nappasi Konstan syliinsä.

”Nyt lopeta! Arvasin, että jotain on pielessä. Oli liian hiljaista.”

Äiti piti Konstaa tiukasti käsivarrellaan, kun siivosi toisella kädellä reppua ja huuteli Saaraa selvittämään, oliko lapuissa mitään tärkeää.

Voitonriemuisesti hymyilevää Konstaa äiti ei uskaltanut päästää käsistään koko loppuiltana.